

Bài văn mẫu Kể về kho báu trong vườn Văn 10 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Dàn ý chung Kể về kho báu trong vườn Ngữ Văn lớp 10

Các em hãy kể chuyện theo các bước sau:

- Giới thiệu câu chuyện
- + Nêu tên câu chuyện
- + Nêu tên nhân vật
- Kể diễn biến của câu chuyện
- Kể kết cục của câu chuyện và nêu ý nghĩa.

Kể về kho báu trong vườn Ngữ Văn lớp 10 mẫu 1

Chúng tớ lúc ấy cùng học lớp ba, nhà cùng xóm. Khoảng vườn nhà tớ không rộng, đầy cây xanh, bọn tớ có thể bày ra bao nhiêu trò vui, như nhảy dây, làm những búp bê, chơi đồ hàng. Một hôm, cái Hòa nghĩ ra một trò mới tinh: Xếp những đồng tiền mừng tuổi của cả bốn đứa vào một cái hộp nhôm, bọc ni-lông ở ngoài, rồi đặt vào một cái hộp nữa to hơn. Sau đó, cả hội hì hục chôn giấu thật kĩ trong vườn. Cái Thủy cẩn thận cắm một que tre nhỏ để đánh dấu. Chúng tớ vững tin rằng chỉ cần qua ngày trăng tròn, những kho báu sẽ "nở" một cách thần kì. Đến lúc ấy, chúng tớ sẽ thật giàu có.

Chờ đến ngày trăng tròn sao mà lâu thế. Suốt những ngày đó, bốn đứa không dám lai vãng vào vườn. Bởi khu vườn thật yên tĩnh thì phép màu mới xảy ra.

Tuy nhiên, vào đêm cuối cùng có một trận mưa lớn chưa từng thấy. Nước dâng lên lênh láng, tràn cả vào nhà. Tớ ngồi nhấp nhôm bên cửa sổ, ngóng ra khu vườn, hồi hộp không biết những đồng tiền đã "nở" ra được bao nhiêu.

Trưa hôm sau, đi học về, bọn tớ ào ra vườn. Nhưng sau trận mưa, đất vườn ẩm ướt, chỗ nào cũng phẳng lì như nhau. Cái que tre đánh dấu vị trí kho tàng cũng đã trôi đi mất. Bốn đứa con gái đành chia nhau đào từng khoảnh. Cho đến lúc tối mịt, cả mảnh vườn đã được đào bới tung lều. Nhưng kho báu thì vẫn biệt tăm.

Mọi người đổ lỗi cho nhau. Cái Hòa bị trách vì đã nghĩ ra trò chôn tiền Cái Nga là đưa đòi vùi cái hộp thật sâu. Vì chôn que tre đánh dấu không cẩn thận, cái Thúy cũng có lỗi. Mọi người cãi nhau um lên. Cuối cùng, ba cô bạn gái quay sang bắt đền tớ khi Thúy thốt lên đầy ngờ vực: "Hay là Duyên đã lén chúng tớ đào cái hộp rồi?". Tớ khóc òa lên.

Bọn tớ không chơi với nhau. Suốt một tuần liền. Đó là cái tuần dài nhất trên đời. Dài hơn cả khi hồi hộp chờ kho báu "nở" ra. Tớ buồn vô cùng. Không có bạn chơi chung, lại còn bị ngờ vực. Một hôm, tớ quyết định: Phải tìm bằng được kho báu để minh oan cho chính mình. Ngồi im chịu đựng ngi vực oan ức thì có ích gì đâu.

Tớ mượn bác hàng xóm hai cái cuốc và hai cái dầm, gọi các bạn qua vườn nhà, cùng nhau tìm kiếm một lần nữa. Mồ hôi chảy nhễ nhại trên má bốn con nhóc. Nhưng, chính khi đổ mồ hôi cùng nhau tìm kiếm, mọi giận hờn ngờ vực đã tan biến. Kho báu vẫn mất tích, nhưng bốn đứa tớ đã chơi lại với nhau.

Để tìm kho báu, mảnh vườn bị đào xới tứ tung. Thấy vậy, bố xin cho tớ mấy dây khoai lang để trồng xuống. Cả bọn ngày ngày lại đùa chơi trong vườn, và chờ những củ khoai lớn lên trong lòng đất.

Mùa thu hoạch khoai đã tới. Bốn đứa tớ tự ra vườn thu hoạch. Khi nhổ lên một dây khoai to nặng, bỗng cái Thúy kêu lên. Lộ ra cái nắp hộp nhôm. Cả nhóm chạy vội lại. Kho báu của bọn tớ hiện ra, lấp lánh dưới ánh Mặt Trời.

Bao nhiêu năm rồi, có lẽ các bạn tớ không còn nhớ kỉ niệm bé bỏng này nữa. Nhưng tớ vẫn giữ nó nguyên vẹn trong tim. Gia tài lớn nhất của tuổi thơ là tình bạn bền bỉ, không ngừng lớn lên, vượt qua mọi ngờ vực và muộn phiền. Điều ấy quý giá hơn hết thảy kho tàng cất giấu tiền bạc trên đời.